

IVANA JELÍNKOVÁ

ZÁSTUPCE ŘEDITELE
PRO I. STUPEŇ A ŠD

CITÁTY

„Dělala jsem něco, co jsem vůbec neuměla, k čemu jsem neměla vůbec vztah. (...) Vždy jsem se těšila na ten pátek, kdy jsem mohla do té školy.“

Vzpomínka Ivany Jelínkové na práci v Královopolských strojárnách.

„Zkus to přihnojit.“

Univerzální rada Ivany Jelínkové jako absolventky střední zahradnické školy.

Životopis

Ivana Jelínková se narodila v Brně jako první dítě manželů Jelínkových v roce 1960. Na dětství vzpomíná jako na standartní dětství dítěte na moderním sídlišti Lesná v Brně. Ivana Jelínková měla v dětství dvě velké lásky – volejbal a dramatický kroužek. Obzvláště ten druhý ji provádí celým životem. Bezstarostnost dětství narušovaly finanční problémy, s kterými se rodina potýkala. Její tatínek, voják z povolání, mohl vykonávat jenom profese povolené totalitním režimem. Důvodem bylo, že pan Jelínek v 50. letech aktivně vystupoval proti zavádění hodnosti politruků do profesionální armády. Právě tato událost, a tím způsobený „kaz“ na kádrovém profilu předurčil její další možnosti k získání studia.

Po ukončení základní školy v roce 1974 nedostala doporučení ke studiu na střední škole. K dalšímu studiu jí měl být určen učební obor, což odmítala. Prostřednictvím zásahu maminky šla tedy na záruční obor „technická kreslířka“ do Královopolské strojárny. Pracovala v oboru, kterému vůbec nerozuměla a neměla vztah, v režimu čtyři dny práce a jeden den školy.

Po roce práce v Královopolské strojárně se zkusila opět přihlásit na střední školu. Doufala, že rok ve výrobě ji umožní lepší podmínky pro studium. Díky maminčiným kontaktům z její práce ze zemědělského učiliště se nakonec dostala na nově otevřenou Střední zemědělsko-technickou školu v Bohunicích, obor zahradnictví.

Na střední škole potkává spoustu zajímavých spolužáků, většina měla také nějakým způsobem komplikovanou studijní cestu. Všichni sledovali stejný cíl – získat maturitu. Po úspěšném dokončení střední školy udělala první kolo přijímacích zkoušek na herectví, což byl její celoživotní sen. Ale Helena Trýbová, brněnská herečka, která vedla její přípravy na herecké zkoušky jí nakonec divadlo rozmluvila. Zkoušela jiné studijní obory, především učitelství. Všechno neúspěšně. Poté začala pracovat v rekreačním centru v jižních Čechách, kde byla poprvé sama od domova. Po zkomplikování zdravotního stavu tatínka se Ivana Jelínková vrací do Brna a hledá novou práci.

Tehdy potkala svou bývalou učitelku ze základní školy, která jí nabídla místo skupinové vedoucí, aby se mohla dostat na pedagogickou vysokou školu. Práce skupinové vedoucí ji opět přivedla k dětem a pomohla k dalšímu studiu. Nakonec se dostala na obor učitelky 1. stupně, o který v té době nebyl velký zájem. Nadšení pro herectví řešila působením v amatérském divadle, z kterého vzešli kamarádi na celý život.

Po ukončení studií začala v roce 1985 pracovat na ZŠ Masarova, na sídlišti v Líšni. Po událostech Sametové revoluce se dostává do pozice zástupkyně pro I. stupeň školy. Žena, která měla studia plné komplikací, pomáhá celý život jiným dětem, aby jejich cesta nebyla tak obtížná.